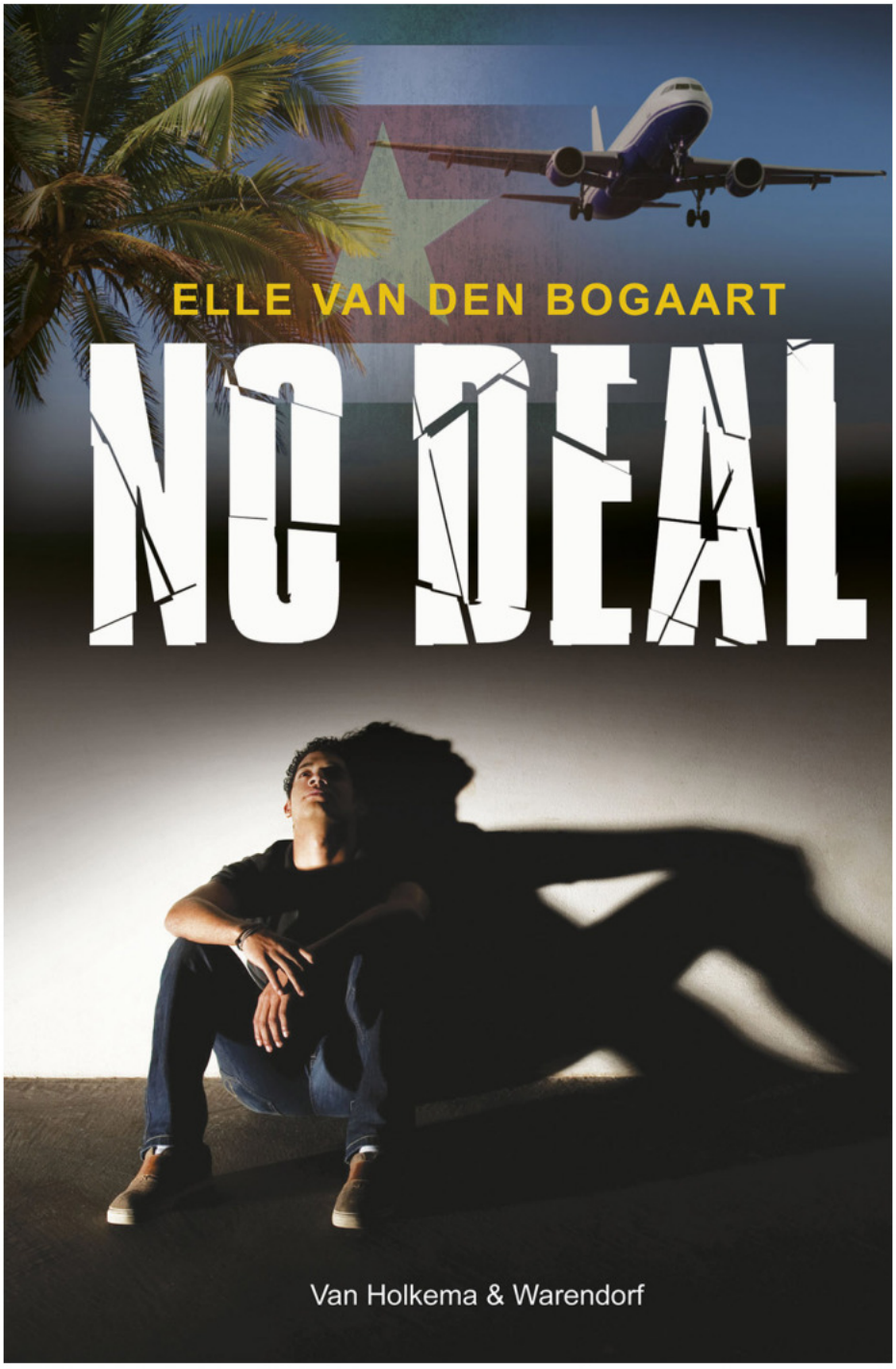

ELLE VAN DEN BOGAART
NO DEAL
Van Holkema & Warendorf

1

De irritant vrolijke stem van de dj probeert hem al minstens tien minuten wakker te maken, maar voor zijn gevoel is het nog midden in de nacht.
Dat volwassenen nog steeds niet snappen dat pubers pas op zijn vroegst rond tien uur in actie kunnen komen.
Door één ooglid enkele millimeters op te tillen lukt het hem de digitale cijfers op de wekkerradio te ontcijferen. Het is tien over halfacht. Hij draait zich nog een keer om en trekt het dekbed over zijn hoofd. *Donderdag is de kloterigste dag van de week. Tot halfvier les en geen enkel tussenuur.*
Na twee vergeefse pogingen om de dj de mond te snoeren, opent hij zijn ogen en slaat hij succesvol op de uitknop. In slow motion loopt hij naar de badkamer om te plassen, zijn slaperige hoofd onder de kraan te houden en zijn tanden te poetsen. Daarna graait hij zijn kleren, die hij gisterenavond op de grond heeft laten vallen, bij elkaar en trekt ze liggend op zijn bed aan. Nog steeds half in coma loopt hij de trap af.
Als hij de keuken binnenkomt, is hij in één tel volledig bij bewustzijn.
Zijn moeder zit aan de tafel. Ze huilt. Zodra ze hem ziet wendt ze haar hoofd af.
Hij heeft dit eerder meegemaakt, maar het grijpt hem iedere keer weer naar de strot.
Zijn machteloosheid maakt hem woedend.
Ze veegt haar tranen weg en overhandigt hem zijn lunchpakket. Dat doet ze iedere morgen. Twee boterhammen met smeerworst en twee met chocoladepasta.
Niet dat hij lui of verwend is, maar ze vindt het nu eenmaal prettig om het voor hem te doen.
Hij wil bij haar gaan zitten, maar ze staat op en loopt naar de hal. Waarschijnlijk om haar jas te pakken. 'Tot straks, fijne dag,' hoort hij haar met een gemaakt vrolijk stemmetje roepen.
De deur gooit ze net iets harder dan gewoonlijk achter zich dicht.
Het ontbijt slaat hij over.
Het regent keihard als hij zijn fiets uit de schuur haalt. Hij zou terug kunnen gaan om zijn regenpak aan te doen, maar daar heeft hij nu helemaal geen zin meer in.
Doorweekt zet hij een halfuur later zijn fiets in de stalling. Op het toilet probeert hij zich enigszins toonbaar te maken, maar hij blijft eruitzien als een verzopen kat.
Het eerste uur heeft hij wiskunde, met als verrassing de punten van het laatste proefwerk. Mijnheer Van Bemmel deelt onder overdreven gezucht de blaadjes uit.
Als er iemand reden heeft om te zuchten, ben ik het wel. Een vier punt zes. Zo slecht.
Rianne en Liza, die achter hem zitten, hebben zo te horen beter gescoord. Hij slaat zijn boek open en schudt zijn hoofd moedeloos heen en weer.
'Hé, hallo, wat doe jij? Ik word zeiknat,' zegt Rianne geïrriteerd.
Hij kijkt niet om.
Rianne moet je met rust laten.
'En haal die stomme natte jas weg. Van de V&D zeker? Die zijn niet waterdicht, hè,'

voegt ze er net iets te luid aan toe.
Het kwetst hem zo. Hij heeft er minstens vier zaterdagen voor gewerkt.
Ja, als je van je ouders zo veel geld krijgt dat je een paar keer per jaar een dure merkjas kunt kopen, vind je een jas van de V&D *natuurlijk dodelijk saai.*
'Ik vind de jas van Dio echt zo gaaf,' wrijft Liza het hem ook nog even in.
Waarschijnlijk niet alleen zijn jas, maar ook wat eronder zit.
Dio is een halfjaar geleden bij hen op school gekomen. Vanaf het moment dat hij een voet in de aula heeft gezet, praten de meiden in de klas nergens anders meer over. Minstens de helft is verliefd op hem. De andere helft waarschijnlijk ook, maar die wil het niet toegeven. Volgens sommige meiden is het zijn lichtgetinte huidskleur in combinatie met zijn lichtgroene ogen. Andere smelten voor zijn sexy manier van bewegen.
Dio heeft de opmerking van Liza zo te zien ook gehoord. Hij draait zich lachend om en knipoogt.
Waarschijnlijk geeft het de meiden weer een geweldige kick, maar ze weten intussen ook wel dat hij afstand houdt.
Dat doe ik volgens mij ook, maar dat het mij populairder maakt, heb ik tot nu toe niet gemerkt.
Niet alleen de wiskundeles is saai, ook de rest van de dag is amper om door te komen. Als hij om vier uur eindelijk is opgedroogd en zijn fiets uit de stalling haalt, zakt de moed hem pas echt in de schoenen.
Er zijn dagen waarop hij aan alles de pest heeft. Vandaag is er zo een. Een lekke band! De conciërge geeft hem het reparatiesetje en onder het genot van de irritante opmerkingen van voorbijgangers lukt het hem zijn band te plakken.
Iedere dag een uur fietsen maakt hem ook niet blij. En zeker niet als het op de heen- én op de terugweg regent. Een jaar geleden had hij zich stellig voorgenomen te sparen voor een scooter, maar het geld is opgegaan aan nieuwe voetbalschoenen, contributiegeld, en aan de helft van het schoolgeld. Zijn moeder had de tweehonderd euro na veel tegenstribbelen uiteindelijk van hem aangenomen. Hij weet dat ze zich enorm schuldig voelt over het feit dat ze na de scheiding nauwelijks de huur kan betalen, laat staan zich enige luxe kan veroorloven.
Ik zal ervoor zorgen dat háár én mijn toekomst beter worden, maar laat deze dag alsjeblieft snel voorbijgaan.
Hij zet de koptelefoon van zijn MP3-speler op en voelt de ellende van de dag uit zijn lijf glijden als hij naar een vette gitaarsolo van Go Back To The Zoo luistert.

2

Als hij de volgende morgen wakker wordt regent het niet meer. Hij voelt zich een stuk beter dan gisteren en dat gevoel wordt versterkt wanneer hij zijn moeder dit keer vrolijk aantreft.
Ze glimlacht als ze hem ziet, legt de gesmeerde boterhammen op zijn bord en laat haar hand even op zijn schouder rusten. 'Laatste dag, jongen, daarna lekker weekend.'
Hij beseft dat ze met hem niet over haar verdriet wil praten en dat hij dus ook nooit zal weten wat er in haar hoofd omgaat.
Ze wenst hem succes met zijn proefwerk Engels en vertrekt naar haar werk.
Dat kan ik wel gebruiken.
Hij heeft redelijk goed gestudeerd, maar Engels blijft voor hem een lijdensweg. Als hij geen voldoende haalt, gaat hij met een vier het eindexamen in. Dan kan hij het wel schudden. Een jaar overdoen is een ramp. Hij wil niets liever dan starten met de hbo-sportopleiding. Voetbaltrainer wil hij worden. Dat is hem al duidelijk vanaf het moment dat hij tegen een bal kan trappen.
Hij probeert tijdens de fietstocht de werkwoordvervoegingen hardop te oefenen, maar is het na een minuut of tien al zat. De muziek die hij opzet, geeft hem een beter gevoel.
Een halfuurtje later probeert hij zijn jas in zijn kluisje te proppen. Dio loopt hem bijna omver.
'Sorry, Simon, ik liep te dromen,' hoort hij hem zeggen.
Hij draait zich om en antwoordt: 'Maakt niet uit. Ik hoop dat-ie leuk was.'
Dio krijgt een grijns op zijn gezicht. 'Ja, dat kun je wel zeggen. Ik heb van een oom een kaartje gekregen voor de finale van de formule 1-races op het circuit van Zandvoort. Daar was ik in mijn hoofd dus al mee bezig.'
'Vet, daar kan ik dus écht alleen maar van dromen,' antwoordt hij en hij sluit het deurtje van zijn kluisje.
Samen lopen ze de hal in.
Boven aan de trap blijft Dio staan. 'Als ik je er een plezier mee doe, kan ik ervoor zorgen dat je ook een kaartje krijgt, dan kunnen we samen gaan.'
Waarschijnlijk trekt hij een heel vreemd gezicht, want Dio schiet in de lach en zegt: 'Serieus, vanavond laat ik je weten of het is gelukt, ik heb je nummer. Ga er maar van uit dat we binnenkort samen op de tribune zitten.'
'Meen je dit nu echt, man? Ik zou het helemaal te gek vinden.'
'Ga ik voor je fiksen. Schiet op, we komen nog te laat voor Engels.'
Als het gesprek even stilvalt, is hij toch licht verbaasd dat Dio juist hem heeft uitgekozen.
Omdat ik hem wel eens heb verteld over mijn interesse in snelle auto's? Omdat het Dio is opgevallen dat ik als enige door geldgebrek niet mee kan met de buitenlandse reis? Hij zal toch niet op jongens vallen? Nee, Dio? Ach, wat maakt het allemaal uit? Ik ga naar Zandvoort.

Dio loopt fluitend naast hem en vraagt met een te blije stem: 'Ik heb het gevoel dat ik vandaag goed ga scoren. En jij, Simon?'
'Jij hebt het gemakkelijk met een Engelssprekende vader. Ik heb goed geleerd, maar het wordt waarschijnlijk weer een vette onvoldoende en die kan ik echt niet gebruiken.'
Net voordat ze de klas binnengaan, draait Dio zich om. 'Weet je wat? Ik zet jouw naam op mijn blaadje en jij die van mij op dat van jou. Onze handschriften lijken behoorlijk veel op elkaar, toch? Ik sta een negen, dus mij maakt het niet uit als ik een keer een onvoldoende haal.'
Het voorstel van Dio verrast hem nog meer dan de uitnodiging voor Zandvoort. Even heeft hij de neiging Dio om zijn nek te vliegen, maar in plaats daarvan stottert hij iets onsamenhangends. Hij voelt dat hij een rode kop krijgt.
'Moet je wel beloven dat je binnenkort met me meegaat naar een vette party in de stad,' zei Dio lachend en hij loopt swingend het klaslokaal binnen. De blaadjes worden uitgedeeld. Het wordt stil in de klas.

Vijftig minuten later gaat de zoemer. Wat er op zijn blaadje staat zal niet veel meer opleveren dan een vier of een vijf. Iedereen staat op. Vanuit zijn ooghoeken ziet hij dat Dio zijn spullen oppakt en achter Merel aansluit.
Wat als hij een geintje maakt?
Net voordat Dio aan de beurt is om zijn papier op het bureau van mevrouw Van Hamel te leggen, draait hij zijn krullenkop om en knipoogt hij nonchalant.
Geen geintje dus.
Dio Kingstown, schrijft Simon resoluut boven aan zijn proefwerk en hij loopt zo nonchalant mogelijk naar voren. Als hij aan de beurt is houdt hij zijn vingers zo lang mogelijk op het deel waar Dio's naam staat. Pas als Karel zijn blaadje ook op de stapel legt, trekt hij zijn hand weg.
Mevrouw Van Hamel lijkt niets in de gaten te hebben.
Dio loopt een paar meter voor hem uit en steekt zijn duim in de lucht.
Soms zijn er dagen dat alles meezit.

Op weg naar huis probeert hij een antwoord te vinden op de vraag waarom Dio dit allemaal voor hem doet.
Vindt hij me gewoon aardig? Ben ik ook, dus laten we het daar maar op houden.
Zijn moeder komt pas over drie uur thuis. Het idee stelt hem gerust. Dan kan hij zich nog een paar uurtjes ontspannen.
Het is niet zo dat hij haar niet wil zien, maar steeds die onzekerheid over hoe ze zich zal voelen is zo slopend.
Sinds zijn vader een jaar geleden zo laf was midden in de nacht te vertrekken om vervolgens nooit meer terug te komen, is zijn moeder totaal van slag. Zijn vader heeft haar met enorm veel verdriet en een torenhoge schuld achtergelaten. De broodjeszaak die zijn ouders samen zeven jaar hadden gerund, was anderhalf jaar geleden failliet gegaan. Volgens zijn moeder had zijn vader absoluut niet met geld kunnen omgaan. Hij was nooit tevreden geweest en had altijd meer gewild.

Ik wil niet op hem lijken. Maar misschien wil ik ook wel te veel? Uitgaan, vakantie, naar Zandvoort…

Als hij zich thuis achter de computer heeft geïnstalleerd, gaat zijn mobiele telefoon. Het is Dio.

'Simon, goed nieuws, jongen. Ik heb twee kaartjes geregeld. Over drie weken, alles inbegrepen. Dat wil zeggen: wij, Simon Groothuizen en Dio Kingstown, gaan hoogstpersoonlijk in een Porsche 911 een ritje maken op het circuit van Zandvoort. Wat denk je daarvan?'

'Te gek, man, wow, echt te gek.'

'Dacht ik ook. En je hebt vandaag minstens een acht gehaald voor Engels. Ik heb een paar foutjes gemaakt, anders gaat Van Hamel je uit enthousiasme omhelzen en dat is misschien nog erger dan een onvoldoende halen. Het zit je niet tegen, vriend.'

'Ik weet niet wat ik moet zeggen. Ja, dat jij waarschijnlijk een vette onvoldoende hebt gehaald. Sorry, maar jij wel bedankt, man.'

'Is goed. Volgende week zaterdag kunnen we erop proosten. Dan geeft die vriend van me een megafeest in de fabriek. Hij heeft me gevraagd of ik nog een paar leuke mensen wil meenemen. We spreken nog af waar we elkaar treffen en hoe laat.'

'Dio, luister, ik vind het echt zo super dat je dit voor me doet en zou graag meegaan, maar ik heb geen rooie rotcent en weet ook niet of mijn moeder het goed vindt. Sinds die rellen in de stad is ze doodsbang dat ze mij iets aandoen.'

'Waarom zouden ze jou iets willen aandoen? Ik ben erbij en we gaan niet in het centrum rondhangen, toch? Zal ik anders langskomen om je moeder over te halen?'

'Nee, man. Ik ben geen kleuter. Ik ga mee.'

'En het is gratis. Ik ga je hangen, want mijn ouwe heeft me nodig. Tot maandag. Droom lekker.'

3

De afgelopen week is loodzwaar en weinig spectaculair geweest. Op zaterdag had hij bij zijn oom sloopauto's gestript. Op zondagmiddag was een gast van de tegenpartij zo lomp op hem ingesprongen dat hij het voetbalveld al na twintig minuten had moeten verlaten. De manager van de Albert Heijn had hem voor drie avonden ingeroosterd in plaats van twee. En de rest van de tijd, wanneer een normaal mens zou moeten uitrusten, had hij aan school moeten werken. Het enige lichtpuntje van deze week is het vooruitzicht op de party vanavond.
Als hij beneden komt, kijkt zijn moeder hem goedkeurend aan.
'Wat staat die blouse je toch mooi,' zegt ze trots.
'Daar zal Rianne waarschijnlijk heel anders over denken,' probeert hij luchtig te antwoorden.
Zijn moeder negeert de opmerking. 'Waar geeft Peter dat feest eigenlijk?'
Het voelt niet goed om tegen zijn moeder te liegen, maar als hij zegt dat hij naar een feest in de stad gaat, een feest waar hij niemand kent, zal ze zich alleen maar zorgen gaan maken.
'Bij hem thuis,' antwoordt hij.
'Gaat de hele klas?'
'Ik denk het wel.'
'Hoe laat is het afgelopen?'
'Dat weet ik niet precies.'
'Je gaat toch niet midden in de nacht alleen over straat?'
'Mam, maak je toch niet altijd zo druk over mij. Ik ben zeventien, weet je nog?'
'Je bent alles wat ik heb. Mag ik daar zuinig op zijn?'
'Dat mag, maar relax, oké?'
Ze knikt en tot zijn opluchting lacht ze.
Het duurt nog een uur voordat Dio hem op de markt oppikt. Hij bekijkt zichzelf voor de zoveelste keer in de spiegel en zet de tv aan. Nu maar hopen dat zijn moeder niets meer vraagt.
Zijn gebeden worden verhoord. Als hij opstaat, wenst ze hem een fijne avond.
Het schuldgevoel over het niet eerlijk zijn wordt langzaam maar zeker naar de achtergrond geduwd door een prettig, spannend gevoel. Het komt niet vaak voor dat hij voor een feest in de stad wordt uitgenodigd. Dat hij helemaal niet weet waar hij terecht zal komen, maakt hem een beetje onzeker, maar met Dio in zijn buurt kan er niet veel misgaan.
Als hij op de markt aankomt, wordt zijn naam geroepen.
Dio steekt een sigaret op en komt lachend naar hem toe gelopen. Hij ziet er weer strak uit in zijn hagelwitte broek, lichtblauwe blouse en donkerblauwe jasje.
'Het is hier om de hoek. Let's party,' zegt Dio en hij geeft Simon een vriendschappelijke stomp tegen zijn schouder.
Als ze de Helmerslaan in lopen, is het duidelijk waar het feest is: daar waar de muziek oorverdovend hard staat. Dio gooit zijn peuk op de grond en loopt voor hem uit het

oude fabriekspand binnen. Als hij niet meteen volgt, draait Dio zich om. 'Wat is er? Kom op, man, er wachten heel veel mooie meisjes op ons.'
'Wat als ze vragen voor wie ik kom? Als ze me niet binnenlaten? Dan sta ik goed voor schut.'
'Simon, dat vragen ze niet aan je. Schiet op, Ik heb dorst.' Dio is al voorbij de uitsmijter.
Hij volgt zijn vriend met gebogen hoofd. Als hij de gigantische fabriekshal binnenkomt, moeten zijn ogen wennen aan het felle licht maar nog meer aan de schaars geklede meisjes. De helft van hen staat op de dansvloer, de andere helft staat ernaar te kijken. Wat ze gemeen hebben is dat ze heel goed weten hoe ze de aandacht moeten trekken. Hij voelt zich ongemakkelijk.
'Kom, we nemen een drankje,' zegt Dio en hij trekt hem mee naar de bar. 'Wat wil jij, Simon?'
'Doe mij maar een biertje. Degene die dit feest geeft moet wel heel veel vrienden hebben. Wie is het eigenlijk?' Hij moet roepen om zich verstaanbaar te maken.
Dio wijst naar een groep jongens aan de andere kant van de zaal, neemt zelf een tequila en heeft tegelijkertijd een onderonsje met de dame achter de bar.
Hoe doet hij dat toch?
Dio heft zijn glas. 'Proost, ik zal je later wel voorstellen aan de gast die dit feest heeft georganiseerd, maar ik wil eerst even rondkijken.' Hij drukt het biertje in Simons hand en beweegt zijn heupen uitdagend op en neer.
'De meisjes zien er goed uit. Heel goed. Denk je dat er iets voor ons bij is, Simon?'
'Voor jou zeker wel.'
'Waarom zeg je dat? Jij maakt minstens zo veel kans. Sportief, slim, en handig, daar vallen de vrouwtjes voor. Je moet je wel laten zien, man. Je bent veel te verlegen. Ik zal